

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupeného Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou, se sídlem Riegrova 14, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, odbor sociálních věcí, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, zastoupeného JUDr. Petrem Ritterem, advokátem, se sídlem Riegrova 12, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. KÚOK/67208/2007/OSV - SPO/823, č. j. KUOK 5359/2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 8. 2009, č. j. 38 Cad 21/2008 - 79,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Dominice Kovaříkové, advokátce, se sídlem Reigrova 14, Olomouc, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 800 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Dne 15. 1. 2007 podal žalobce žádost o příspěvek na péči. Na základě sociálního šetření závislosti žalobce na pomoci jiné osoby pro účely přiznání příspěvku na péči, provedeného dne 15. 2. 2007, dospěl Městský úřad v Hranicích k závěru, že žalobce zvládá s dohledem, s pomocí či nezvládá celkem 14 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti ve smyslu § 9 odst. 1 a 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v platném znění, když

podle § 8 odst. 1 tohoto zákona je minimální počet úkonů, které žadatel musí zvládat s dohledem, pomocí či nezvládat, aby mu byl přiznán příspěvek na péči, 12.

Dne 28. 2. 2007 byla žádost žalobce postoupena k posouzení stupně závislosti ve věci příspěvku na péči posudkovému lékaři Úřadu práce Přerov. Dne 16. 5. 2007 obdržel městský úřad výsledek tohoto posouzení, podle kterého žalobce není osobou, která by z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla závislá na pomoci jiné fyzické osoby ve smyslu § 8 zákona o sociálních službách, neboť nezvládá 11 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti. V rámci tohoto posouzení vycházel posudkový lékař Úřadu práce Přerov z výsledku sociálního šetření ze dne 15. 2. 2007, podle kterého žalobce nezvládá 14 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti, a z lékařského nálezu MUDr. I. G. z Fakultní nemocnice Olomouc ze dne 19. 3. 2007, podle kterého žalobce zvládá všechny úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti.

Nato žalobce požádal o přehodnocení uvedeného posudku Úřadu práce ze dne 16. 5. 2007. Dne 28. 5. 2007 tedy lékař posudkové služby Úřadu práce Přerov potvrdil předchozí závěr, že žalobce zvládá s dohledem, s pomocí či nezvládá 11 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti, k čemuž dospěl na základě nového lékařského nálezu, kterým nahradil lékařský nález Fakultní nemocnice Olomouc ze dne 19. 3. 2007.

Dne 30. 5. 2007 pak žalobce požádal o znovuposouzení svého zdravotního stavu a za tímto účelem doložil další lékařské zprávy. Posudkový lékař Úřadu práce Přerov, který byl požádán o vyjádření k těmto novým lékařským zprávám, dne 4. 6. 2007 Městskému úřadu v Hranicích sdělil, že neshledal důvody ke změně posudkového závěru.

Na základě shora uvedeného vydal Městský úřad Hranice dne 12. 6. 2007 rozhodnutí č. j. 14564/2007/HRN, kterým žalobci příspěvek na péči nepřiznal.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný si za účelem rozhodnutí o odvolání vyžádal v souladu s § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště Ostrava (dále jen „PK MPSV v Ostravě“). Ta po posouzení stupně závislosti, které bylo provedeno za přítomnosti žalobce, dospěla k závěru, že žalobce není osobou, která by potřebovala každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Žalobce vyjádřil nedůvěru v PK MPSV v Ostravě a doručil žalovanému své žádosti o nové ohodnocení a stanovení počtu úkonů jiným posudkovým lékařem. Na tomto základě žalovaný požádal o nové posouzení stupně závislosti Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště v Brno (dále jen „PK MPSV v Brně“). Posouzení stupně závislosti bylo PK MPSV v Brně provedeno bez přítomnosti žalobce se stejným závěrem, k jakému dospěla PK MPSV v Ostravě. Z tohoto důvodu rozhodl žalovaný dne 23. 1. 2008 tak, že odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí Městského úřadu Hranice potvrdil.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Ostravě. Tento soud nechal pro účely soudního řízení vypracovat ve věci posudek Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště Hradec Králové (dále jen „PK MPSV v Hradci Králové“). Tato komise dospěla k závěru, že žalobce nezvládal 5 úkonů péče o

vlastní osobu a soběstačnosti. Posudková komise MPSV v Hradci Králové se tak neztotožnila s posouzením PK MPSV v Ostravě i PK MPSV v Brně pouze pokud jde o jeden úkon v péči o vlastní osobu podle § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách. Krajský soud pak konstatoval, že posudek PK MPSV v Hradci Králové je úplný a přesvědčivý, neboť se posudková komise vypořádala se všemi lékařskými nálezy a její závěry jsou souladné se závěry PK MPSV v Brně a Ostravě, které byly vypracovány pro účely správního řízení. Krajský soud tedy další dokazování ve věci neprováděl, uzavřel, že žalobci příspěvek na péči ke dni vydání napadeného rozhodnutí, ale i k datu žádosti, nenáleží, neboť nesplňoval podmínky pro přiznání tohoto příspěvku stanovené v § 4, § 8 a § 9 zákona o sociálních službách, a žalobu proti rozhodnutí žalovaného dne 11. 8. 2009 zamítl.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) tento rozsudek krajského soudu napadl kasační stížností, v níž uvádí kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti a v jejích dvou doplněních namítá jednak nesrozumitelnost rozhodnutí žalovaného, který se vůbec nezabýval tím, že posudkový lékař Úřadu práce v Přerově MUDr. P. Ž. změnil v průběhu správního řízení počet úkonů, které stěžovatel zvládá s dohledem, s pomocí nebo nezvládá ze 14 na 11, a to bez bližšího odůvodnění.

Dále stěžovatel nesouhlasí s tím, že posouzení jeho zdravotního stavu, která byla brána za rozhodující, byla provedena bez jeho přítomnosti, ani o nich nebyl předem informován. Stěžovatel tak nemohl doložit informace o svém aktuálním zdravotním stavu.

V této souvislosti má stěžovatel rovněž za to, že posouzení jeho zdravotního stavu ze strany PK MPSV v Hradci Králové nebylo objektivní, neboť všichni posudkoví lékaři na úrovni úřadu práce a PK MPSV jsou řízeni Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky. Z tohoto důvodu mělo být podle stěžovatele posouzení provedeno prostřednictvím znalců.

Stěžovatel rovněž PK MPSV v Hradci Králové vytýká, že neuvádí informace o zdravotním stavu stěžovatele po datu 23. 1. 2008, což stěžovatel chápe tak, že od tohoto data mu příspěvek na péči náleží. Tuto skutečnost však krajský soud opomněl ve svém rozsudku uvést.

Dále stěžovatel uvádí, že v řízení před krajským soudem předložil množství důkazů, se kterými se krajský soud nijak nevypořádal, a ani neuvedl, proč tak neučinil. V této souvislosti pak stěžovatel dále krajskému soudu vytýká, že neuvedl, proč přihlížel pouze k posudkům posudkových komisí a nikoli k lékařským zprávám doloženým stěžovatelem.

Na závěr stěžovatel rovněž poukazuje na rozpor v odůvodnění rozsudku krajského soudu spočívající v tom, že na jednom místě rozsudku je uvedeno, že doba, po kterou je stěžovatel schopen sedět na židli u stolu je 30 minut, zatímco na jiném rozsudku krajský soud uvedl dobu v délce 40 minut.

Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že PK MPSV v Ostravě po posouzení stupně závislosti dospěla k závěru, že stěžovatel nezvládá 2 úkony péče o vlastní osobu podle § 9 odst. 1 písm. e) a f) zákona o sociálních službách, tedy koupání nebo sprchování a péči o ústa, vlasy, nehty, holení a 4 úkony soběstačnosti podle § 9 odst. 2 písm. g), j), m) a q), tedy obstarávání si potravin a běžných předmětů (nakupování), běžný úklid v domácnosti, péči o lůžko a udržování pořádku v domácnosti a nakládání s odpady. PK MPSV v Brně pak dospěla ke zcela shodnému závěru. Pro účely řízení před krajským soudem se pak PK MPSV v Hradci Králové neztotožnila se závěry PK MPSV v Ostravě a Brně pouze pokud jde o jeden úkon v péči o vlastní osobu podle § 9 odst. 1 písm. f) zákona o sociálních službách, tzn. dospěla k závěru, že stěžovatel mimo jiné zvládá rovněž péči o ústa, vlasy, nehty a holení.

Dříve než Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti, hodnotil, zda kasační stížnost splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené, a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.) a je řádně zastoupen ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda tato kasační stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Podle § 106 odst. 2 s. ř. s., musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje. Rozsudek krajského soudu ze dne 11. 8. 2009, č. j. 38 Cad 21/2008 - 79, si stěžovatel osobně převzal dne 4. 9. 2009. Lhůta pro podání kasační stížnosti tedy uplynula dnem 18. 9. 2009 (pátek). Dne 12. 10. 2009 se stěžovatel u krajského soudu dotazoval, zda mu byla doručena kasační stížnost, kterou stěžovatel zasílal dne 7. 9. 2009. Krajský soud stěžovateli sdělil, že dne 8. 9. 2009 mu bylo doručeno stěžovatelovo podání ze dne 7. 8. 2009, jímž stěžovatel doplňuje svou žalobu, nikoli kasační stížnost, a vyzval stěžovatele, aby v případě, že kasační stížnost skutečně podal, předložil soudu její kopii a doklad o jejím odeslání. Stěžovatel na tuto výzvu reagoval podáním doručeným krajskému soudu dne 26. 10. 2009, jehož součástí byla i kasační stížnost proti shora citovanému rozsudku krajského soudu a kopie podacího lístku osvědčujícího, že stěžovatel dne 7. 9. 2009 odeslal Krajskému soudu v Ostravě blíže nespecifikovanou písemnost. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z tohoto podacího lístku nelze seznat, zda touto písemností byla skutečně stěžovatelem tvrzená kasační stížnost, či jeho podání doplňující žalobu, které bylo krajskému soudu doručeno dne 8. 9. 2009. Avšak existuje-li zde pochybnost, tedy ne zcela nepravděpodobná možnost, že se podací lístek vztahuje k nedoručené kasační stížnosti, je třeba mít kasační stížnost za včasnou, a tedy vzhledem ke shora uvedenému i za přípustnou.

Důvodnost kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud posoudil v rámci kasačních důvodů uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti [§ 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.] a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud v první řadě posuzoval námitku stěžovatele, že se žalovaný nezabýval tím, že posudkový lékař Úřadu práce Přerov MUDr. P. Ž. změnil v průběhu správního řízení počet úkonů, které stěžovatel zvládá s dohledem, s pomocí nebo nezvládá, ze 14 na 11, a to bez bližšího odůvodnění. K tomu Nejvyšší správní soud z obsahu spisu konstatuje, že k počtu 14 úkonů, které stěžovatel zvládá s dohledem, s pomocí nebo nezvládá, dospěli sociální pracovníci na základě sociálního šetření provedeného Městským

úřadem Hranice dne 15. 2. 2007. Výsledek takového sociálního šetření pak tvoří jeden z podkladů pro posuzování stupně závislosti osoby úřadem práce - zde Úřadem práce Přerov. Úřad práce podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách při tomto posuzování pak vychází kromě již uvedeného výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby také ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem jeho ošetřujícího lékaře, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Pokud pak v nyní posuzovaném případě posudkový lékař MUDr. P. Ž. dospěl k závěru, že stěžovatel zvládá s dohledem, s pomocí nebo nezvládá 11 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti, učinil tak vycházející nejen z výsledku šetření, podle kterého stěžovatel zvládá s dohledem, s pomocí nebo nezvládá 14 úkonů, ale i z lékařského nálezu MUDr. G., podle kterého není úkon, který by stěžovatel zvládal jen s dohledem, s pomocí nebo nezvládl vůbec. Tvrzení stěžovatele, že MUDr. Ž. „změnil v průběhu řízení počet úkonů, které stěžovatel zvládá s dohledem, s pomocí nebo nezvládá“, tedy nelze přisvědčit. Takto situaci posoudil i krajský soud, který v závěru svého rozsudku aproboval postup správních orgánů ve správním řízení.

Pokud jde o námitku vznesenou jak v žalobě, tak v kasační stížnosti, že stěžejní posouzení stěžovatele byla provedena bez jeho přítomnosti, konstatuje Nejvyšší správní soud, že během posouzení PK MPSV v Ostravě byl stěžovatel přítomen a byl posudkovou komisí vyšetřen. Tyto skutečnosti vyplývají především z protokolu o jednání této komise ze dne 16. 8. 2007.

K jednání PK MPSV v Hradci Králové byl stěžovatel písemně pozván s uvedením, že jeho přítomnost při jednání závisí na zvážení jeho samotného. Nato PK MPSV v Hradci Králové obdržela jednak odborná vyjádření plicního lékaře a praktické lékařky stěžovatele o neschopnosti stěžovatele účasti při jednání a jednak dopis samotného stěžovatele ze dne 18. 6. 2009, kterým se z účasti při jednání omluvil. S ohledem na to posudková komise na osobní účasti stěžovatele již netrvala (č. l. 61 soudního spisu). V této souvislosti Nejvyšší správní soud poznamenává, že od 1. 1. 2006 se na postupy posudkových komisí MPSV nepoužijí ustanovení obecných předpisů o správním řízení. Ze zvláštní právní úpravy obsažené v zákoně č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění zákona č. 109/2006 Sb., a vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů ČR v sociálním zabezpečení, v příslušném znění, pak nárok na osobní účast při jednání posudkových komisí nevyplyvá. Podle § 16a odst. 3 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb., v uvedeném znění, totiž pouze platí, že je předseda posudkové komise oprávněn vyzvat fyzickou osobu, jejíž zdravotní stav je posuzován, aby se podrobila vyšetření svého zdravotního stavu lékaři posudkové komise. Rovněž s ohledem na skutečnost, že se v řízení před krajským soudem vychází ze skutkového stavu, tedy zdravotního stavu posuzované osoby, který tu byl v době vydání napadeného správního rozhodnutí, není účast posuzované osoby při jednání posudkové komise realizovaném pro účely soudního řízení tak naléhavá.

Pokud jde o jednání PK MPSV v Brně, zde stěžovatel přítomen skutečně nebyl. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že cílem jednání posudkových komisí je zjistit objektivní skutečnosti o zdravotním stavu posuzované osoby. Přitom se vychází ze souborů lékařské dokumentace, případně doplněné na žádost komise. Přítomnost posuzované osoby na jednání komise závisí na okolnostech každého případu. V nyní

posuzovaném případě posouzení PK MPSV v Brně představovalo opětovné posouzení zdravotního stavu stěžovatele poté, co byl stěžovatel již osobně vyšetřen PK MPSV v Ostravě. Posudková komise MPSV v Brně tak měla kromě všech stěžovatelem předložených lékařských zpráv k dispozici rovněž závěry PK MPSV v Ostravě získané na základě osobního posouzení zdravotního stavu stěžovatele a podle Nejvyššího správního soudu se tak jedná o dostatečně zjištěný skutkový základ pro její vlastní závěry.

K námitce stěžovatele, že posouzení zdravotního stavu ze strany PK MPSV v Hradci Králové nebylo objektivní, neboť všichni posudkoví lékaři jsou řízeni Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již mnohokrát vyslovil. Například v rozsudku ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003 - 35, publikovaném pod č. 33/2003 Sb. NSS, konstatoval, že sama skutečnost, že posudková komise je orgánem MPSV, není důvodem k pochybnostem o objektivitě jejích závěrů; ta má být garantována složením posudkových komisí předepsaným § 3 odst. 1 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení. Podle ní jsou členy posudkových komisí nejen posudkoví lékaři a tajemníci z řad pracovníků MPSV, ale i odborní lékaři jednotlivých klinických oborů. Rovněž ve zde posuzovaném případě byla členem posudkové komise posudková lékařka - předsedkyně komise - MUDr. M. Ch., odborný internista Doc. MUDr. V. K., CSc., a tajemnice B. Š. Objektivita závěrů této posudkové komise je tedy ve světle shora uvedeného zaručena a tato námitka stěžovatele není důvodná

Předmětem přezkumu v řízení před krajským soudem bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2008, č. j. KUOK 5359/2008, sp. zn. KÚOK/67208/2007/OSV - SPO/823. Posudková komise MPSV v Hradci Králové, která byla vyzvána k realizaci posudku o zdravotním stavu stěžovatele pro účely soudního řízení, pak měla vycházet, a také vycházela, ze zdravotního stavu stěžovatele ke dni vydání tohoto rozhodnutí. K pozdějšímu vývoji zdravotního stavu posudková komise přihlédnout nemohla. Z tohoto důvodu je rovněž lichá výtká stěžovatele, že se posudková komise nezabývala jeho zdravotním stavem po datu 23. 1. 2008. Pokud pak stěžovatel z tohoto postupu PK MPSV dovozuje, že mu od tohoto data příspěvek na péči náleží, nezbyvá než tuto domněnku označit za mylnou. V případě zhoršení zdravotního stavu je třeba o příspěvek na péči znovu požádat. Tuto možnost ostatně vzhledem k nálezů MUDr. B. z plicní ambulance Hranice ze dne 18. 6. 2009, dokládajícímu zhoršení zdravotního stavu stěžovatele, uvedla ve svém posudku sama PK MPSV v Hradci Králové.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal s množstvím důkazů, které stěžovatel v řízení před ním předložil, ani ve svém rozsudku neuvedl, proč tak neučinil. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel předložil krajskému soudu jednak důkazy týkající se jeho zdravotního stavu a jeho posuzování (např. protokol ze sociálního šetření, lékařské nálezy, protokoly z jednání posudkových komisí, rozhodnutí žalovaného o odvolání, atd.) a jednak určitý soubor dokumentů či materiálů, z nichž velká část tvoří korespondenci stěžovatele s různými orgány (např. žádost o informace adresovaná MPSV ČR, dopis tehdejšímu ministru práce a sociálních věcí, dopis vedoucí odboru sociálních věcí žalovaného, novinové výstřižky vztahující se k problematice příspěvku na péči).

V řízení o přiznání příspěvku na péči je stěžejní posouzení zdravotního stavu žadatele o příspěvek a zjištění míry jeho soběstačnosti a schopnosti pečovat o vlastní osobu. Všechny písemnosti předložené stěžovatelem za tímto účelem (první skupina materiálů) krajský soud náležitě zohlednil a vypořádal se s nimi. Krajský soud ve svém rozsudku chronologicky shrnul celý průběh správního řízení s uvedením všech jeho stěžejních výstupů, a to od žádosti stěžovatele o příspěvek na péči, přes jednotlivé lékařské nálezy, posudky úřadu práce, posudky posudkových komisí až po rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o nepřiznání příspěvku. Takový ucelený a velmi přehledný popis správního řízení by bez toho, aby se soud zabýval jednotlivými důkazy stěžovatele, nebyl realizovatelný.

Pokud jde o druhou skupinu materiálů, poukazuje Nejvyšší správní soud na protokol z ústního jednání před krajským soudem ze dne 11. 8. 2009, z něhož vyplývá, že soudkyně přečetla příписы stěžovatele založené v soudním spise na č. l. 32, 33, 39 a 40 (dopisy stěžovatele žalovanému a samosoudkyni JUDr. Drahošové), a dále přečetla přílohy založené na č. l. 53 - 71 (dopisy předsedům posudkových komisí, řediteli posudkové služby, ministru práce a sociálních věcí, posudkovým lékařům, případně odpovědi na tyto dopisy a evidenční list pro výpočet maximálního nájemného). Součástí jedné z těchto příloh je i novinový výstřižek pojednávající o rychlosti vyřizování žádostí o příspěvek na péči (č. l. 71).

Ani tímto způsobem se však krajskému soudu nepodařilo zohlednit všechny písemnosti, které mu stěžovatel v průběhu řízení doručoval. Nejvyšší správní soud však v této souvislosti poukazuje na to, že za důkazy lze považovat veškeré důkazní prostředky, které zachycují a dokumentují skutečnosti rozhodné pro řádné zjištění skutkového stavu. Dokazování je pak zvláštní postup v řízení, jehož cílem je utvořit si poznatky o skutečnostech důležitých pro rozhodnutí. Uvedená druhá skupina materiálů, která spočívá především v korespondenci stěžovatele s různými orgány ani nemůže tvořit základ skutkových zjištění v nyní posuzovaném případě, a lze tak vůbec pochybovat o tom, zda se v předmětné věci jedná o důkazy, byť je tak stěžovatel označuje, neboť by nikterak nepřispěly ke zjištění skutkového stavu, tedy zdravotního stavu stěžovatele. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že nikterak nepřehlédl konstantní judikaturu Ústavního soudu ČR k tzv. opomenutým důkazům (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, č. 10/1995 Sb. ÚS). Jistě by bylo bývalo vhodnější, kdyby krajský soud tyto materiály ve svém rozhodnutí označil a uvedl, proč je nezohlednil. Vzhledem k jejich obsahovému zaměření však skutečnost, že tak neučinil nezakládá vadu takového charakteru, aby způsobovala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a Nejvyšší správní soud tedy ani této námitce stěžovatele nepřisvědčil.

Na závěr se Nejvyšší správní soud zabýval stěžovatelem tvrzeným rozporem v odůvodnění rozsudku krajského soudu, v němž je na jednom místě uvedena doba, po kterou je stěžovatel schopen sedět na židli u stolu v délce 30 minut, zatímco na jiném místě rozsudku krajský soud uvedl dobu v délce 40 minut. Nejvyšší správní soud při posuzování této námitky odkazuje na protokol o šetření závislosti stěžovatele na pomoci jiné osoby ze dne 15. 2. 2007, v němž sociální pracovnice uvedla, že stěžovatel během šetření „seděl u

stolu na židli po dobu delší než 30 minut, asi 40 minut, a polohu neměnil“. Samy sociální pracovnice tedy neurčily dobu, po kterou stěžovatel vydržel sedět u stolu, zcela přesně. Pro účely posouzení závislosti osoby na péči to však ani není nezbytné – zjišťuje se, zda má osoba „schopnost sedět a vydržet v poloze v sedě“ (srov. § 9 odst. 1 písm. i/ zákona o sociálních službách), k čemuž zjištění, že osoba vydrží sedět po dobu 30 až 40 minut postačuje. Krajský soud mohl být při formulaci odůvodnění svého rozsudku jistě přesnější, avšak skutečnost, že se tak nestalo, nezakládá natolik zásadní rozpor, který by způsoboval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud opodstatněnost této kasační stížnosti, a tak ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud dále rozhodl podle § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. o nákladech řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Právo na náhradu nákladů řízení však nemá ani žalovaný, neboť podle § 60 odst. 2 s. ř. s. je přiznání nákladů řízení orgánu ve věcech sociální péče vyloučeno.

Krajský soud svým usnesením ze dne 25. 1. 2010, č. j. 38 Cad 21/2008 - 118, ustanovil Mgr. Dominiku Kovaříkovou, advokátku, se sídlem Riegrova 14, Olomouc, zástupkyní stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni odměnu za zastupování, a to za jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, tedy za doplnění kasační stížnosti stěžovatele. Výše odměny za jeden úkon právní služby činí v souladu s § 7 bodem 2. ve spojení s § 9 odst. 2 advokátního tarifu 500 Kč. Zástupkyni stěžovatele náleží také náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden právní služby. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni stěžovatele částku 800 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů (zástupkyně není plátkyní DPH). K výplatě této částky pak stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu